

Ve de ponent

MIQUEL MARTÍ I POL

Ve de ponent com sempre aquest mal vent,
però no somiquem, plorem a voltes
amb els ulls ben oberts; d'altres, irats
tanquem els ulls i els punys per treure forces
del pou profund de la sang i el neguit.
Parlo de mi i de tots, i del meu temps
i d'altres temps esclaus de la mateixa
mesura de silencis i d'oblit.
Parlo d'uns ulls que escruten l'horitzó
perquè una nit s'hi ha d'ofegar la lluna,
i d'uns sorrals que cada dia el mar
neteja de remors i de petjades.
S'esbalça a dolls inútilment la llum
pels farallons ben recoberts d'escuma.
Ningú no es renta els ulls a ple torrent,
com anys abans, ni amb boira matinera.
Ja no cremem margeres ni encenem
teies d'ajut a cada cantonada.
Muden els temps, però no muda el vent
ni les proclames ni els miralls, i esclaten
bombolles de sabó davant els ulls
d'aquells que encara esperen el prodigi.
Ve de ponent com sempre, i és fal·laç,
aquest mal vent, i encomana eixorquia.
Parlo per mi i per tots, i escric a crits
per mi i per tots, pel temps que em toca viure
i pels temps que vindran, i clavo els ulls
al cor mateix de l'espiral que engendra
aquest mal vent, ara que estic tan sol
que cap temor no m'aigualeix les hores,
ara que ja no em tempta el gest i puc
donar-me tot sencer en cada mirada.
Ve de ponent com sempre, ja ho he dit,
aquest mal vent, i bufa fort encara.

MARTÍ I POL, Miquel (2000): *Poesia completa*. Barcelona: Edicions 62.